

Sygn. akt VII U 1123/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 8 lipca 2016 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 8 lipca 2016 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. M. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 22 czerwca 2016 roku;
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2016 roku **A. M.** wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 8 lipca 2016 r., znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił przyznania odwołującemu wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołujący oświadczył, że nie zgadza się z przedmiotową decyzją, ponieważ nie zaliczono mu do stażu ogólnego okresu nauki w szkole przy Zakładowej (...) Fabryce (...), w której odbywał praktyczną naukę zawodu. Ponadto odwołującemu nie zaliczono okresów pracy w warunkach szczególnych jako kierowca zawodowy wykonujący pracę samochodem ciężarowym powyżej 5,5 ton. Potwierdził on okresy te świadectwami pracy z (...) Spółdzielni (...) w okresie od 1 czerwca 1989 r. do 30 czerwca 1990 pracując w charakterze kierowcy/konwojenta, zatrudnienia w Domu Handlowym (...) w okresie od 16 lipca 1990 r. do 31 grudnia 1992 r. jako kierowca samochodu ciężarowego, zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w W. wykonującego w okresie od 24 lutego 1993 r. do 30 czerwca 1993 r. pracę w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego oraz pracy w (...) Sp. z o.o. w W. w okresie od 15 października 1993 r. do 31 stycznia 1995 r. jako kierowca samochodu ciężarowego (odwołanie z dnia 21 lipca 2016 r. k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 28 lipca 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania A. M. od decyzji 8 lipca 2016 r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, nr 8, poz. 43 ze zm.) wskazując, że w toku postępowania zainicjowanego wnioskiem odwołującego ustalił, że A. M. nie udowodnił 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał za udowodniony staż ogólny wynoszący 23 lata, 4 miesiące i 22 dni, natomiast udowodniony staż w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 21 dni, tj. za okres od 11 maja 1978 r. do 31 maja 1989 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) oraz od 30 czerwca 1988 r. do 1 lutego 1995 r. w (...) Sp. z o.o. w W. (odpowiedź na odwołanie z dnia 28 lipca 2016 r., k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. urodzony (...) w okresie od 1 września 1971 r. do 12 czerwca 1974 r. był uczniem (...) Szkoły Zawodowej dla Pracujących przy (...) Fabryce (...) w W., w której odbywał praktyczną naukę zawodu w ramach programu nauczania. Po ukończeniu szkoły został przyuczony do zawodu - tokarz (zaświadczenie z dnia 22 lipca 2016 r., załącznik do pisma z dnia 9 sierpnia 2016 r.).

W okresie od 2 września 1974 r. do 31 lipca 1975 r. wykonywał pracę na stanowisku tokarza w (...) Fabryce (...) (świadczenie pracy z dnia 10 lipca 1989 r., k. 12 a.r.)

Następnie ubezpieczony podjął zatrudnienie w Stołecznych Zakładach (...), w których świadczył pracę w okresie od 17 stycznia 1976 r. do 11 kwietnia 1978 r. na stanowisku kierowcy (świadczenie pracy, k. 14 a.r.).

W okresie od 11 maja 1978 r. do 31 maja 1989 r. odwołujący A. M. wykonywał pracę w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. (obecnie (...) Sp. z o.o. w W.) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Niniejsza praca została wymieniona w dziale nr VII poz. Nr 2 pkt 2 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług nr 19 z 19 listopada 1986 r. w sprawie płac zaliczonych do pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. Urz. MHWiU nr 7/86 poz. 11) (świadczenie pracy z dnia 5 grudnia 1997 r., k. 16 a.r.).

W dalszej kolejności ubezpieczony podjął zatrudnienie w (...) Spółdzielni (...) w W., w której świadczył pracę od dnia 1 czerwca 1989 r. do dnia 30 czerwca 1990 r. na stanowisku kierowcy – konwojenta (świadczenie pracy z dnia 29 czerwca 1990 r., k. 17 a.r.).

Następnie w okresie od 16 lipca 1990 r. do 31 grudnia 1992 r. odwołujący świadczył pracę na rzecz Domu Handlowego (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy (świadczenie pracy z dnia 31 grudnia 1992 r., k. 18 a.s.), po czym został zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w W. i przez okres od 24 lutego 1993 r. do 30 czerwca 1993 r. świadczył pracę na rzecz powyższego pracodawcy w charakterze kierowcy (świadczenie pracy z dnia 30 czerwca 1993 r., k. 19 a.r.).

W okresie od 16 października 1993 r. do 14 października 1993 r. ubezpieczony zarejestrowany był Rejonowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny i pobierał zasiłek szkoleniowy, do którego utracił prawo od dnia 15 października 1993 r. decyzją nr (...), z uwagi na podjęcie pracy (zaświadczenie nr (...) z dnia 18 października 1993 r., k. 21 a.r., decyzja nr (...) k. 20 a.r.)

W okresie od dnia 15 października 1993 r. do dnia 31 stycznia 1995 r. świadczył w wymiarze pełnego etatu pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku kierowcy. W powyższym okresie odwołujący jeździł samochodem S., którym w skali miesiąca pokonywał dystans około 15 000 km. Do jego obowiązków należało przewożenie materiału na obszarze całej Polski. Ubezpieczony wyjeżdżał między innymi do W., K., Ł. oraz L.. Odwołujący wraz z innym kierowcą

podjeżdżali pod magazyn, znajdujący się na oddzielnej posesji w odległości około 200 metrów od bazy transportowej. Tam następowało załadowanie przez magazynierów towaru na samochód. Odwołujący pomagał im w załadunku, odpowiadając za pobrany towar i przeliczając jego ilość (zeznania świadków M. T. i E. Z., k. k.59 – 60 a.s., zeznania odwołującego k. 58 – 59 a.s., k. 68 – 69 a.s.).

W dniu 19 grudnia 1994 r. odwołujący doznał wypadku przy pracy. Samochód, którym poruszał się ubezpieczony uległ awarii. W celu ustalenia przyczyny awarii A. M. podnosząc kabinę samochodu poczuł ostry ból w kręgosłupie, uniemożliwiająca mu dalszą pracę. W związku z powyższym wypadkiem przy pracy odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 19 grudnia 1994 r. do dnia 23 stycznia 1995 r. (protokół nr (...) r. z dnia 6 lutego 1996 r., k.29 – 30 a.s.).

Następnie w okresie od 1 lutego 1995 r. do 30 czerwca 1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego S., powyżej 3,5 tony. Stanowisko to zostało wymienione w dziele nr VIII poz. Nr 2 pkt 2 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług nr 19 z 19 listopada 1986 r. w sprawie prac zaliczanych do pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. Urz: MHWiU nr 7 z 1986 r., poz. 11. (świadcstwo pracy z dnia 30 czerwca 1998 r., k. 23 a.r.).

W okresach od 1 lipca 1998 r. do 31 sierpnia 1998 r. oraz od 1 września 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony wykonywał stale i w wymiarze pełnego etatu pracę w Centrum (...) Sp. z o.o. w P. na stanowisku kierowcy (świadcstwo pracy z dnia 31 grudnia 1998 r., k. 28 a.r., świadcstwo pracy z dnia 31 grudnia 1998 r., k. 30 a.r.).

W dniu 22 czerwca 2016 r. ubezpieczony A. M. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Ubezpieczony dołączył do wniosku informacje o okresach składkowych i nieskładkowych. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia przedłożył dokumentację w postaci świadectw pracy z zakładów pracy, świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej oraz decyzję i zaświadczenie z Rejonowego Urzędu Pracy (wniosek o emeryturę z dnia 22 czerwca 2016 r. wraz z załącznikami, k. 1 – 30 a.r.).

Po analizie dokumentacji zatrudnienia odwołującego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał decyzję z dnia 8 lipca 2016 roku znak:(...), na mocy której odmówił prawa do wcześniejszej emerytury A. M., gdyż nie udowodnił on wymaganego 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych (decyzja organu rentowego z dnia 8 lipca 2016 r., k. 37 a. r. t. I).

Powyższą decyzję zaskarżył A. M. w dniu 6 września 2016 r., inicjując tym samym niniejsze postępowanie odwoławcze (k. 2 a s.).

W toku postępowania, na skutek przedstawienia przez odwołującego dokumentów w postaci umowy o naukę zawodu oraz zaświadczenia z dnia 22 lipca 2016 r. dotyczącego odbywania praktycznej nauki zawodu w (...) Szkole Zawodowej przy (...) Fabryce (...) w W. w okresie od 1 września 1971 r. do 12 czerwca 1974 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 6 września 2016 r. decyzję znak: (...) zmieniającą decyzję z dnia 8 lipca 2016 r. w części dotyczącej udokumentowanego stażu pracy na dzień 1 stycznia 1999 r. Organ rentowy zaliczył do stażu ogólnego powyższy okres zatrudnienia, dzięki któremu odwołujący spełnił wymagany okres 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, udowadniając tym samym na dzień 1 stycznia 1999 r. 26 lat 2 miesiące i 16 dni. Natomiast organ rentowy w decyzji z dnia 6 września 2016 r. odmówił przyznania ubezpieczonemu A. M. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych z uwagi na nie udokumentowanie 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Do zakończenia postępowania strony sporu podtrzymały zajęte stanowiska procesowe, odwołujący w zakresie uwzględnienia jego odwołania i zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego (k. 68 - 69 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych ubezpieczonego, a także dowodów osobowych z zeznań świadków M. T. oraz E. Z. oraz przesłuchania w charakterze strony odwołującego A. M.. W ocenie Sądu wymienione dowody są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Wynikające z treści dokumentów okoliczności oraz okoliczności wynikające z treści zeznań świadków, należało uznać za mające walor dowodowy. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał zebrany w sprawie materiał dowodowy za kompletny, wiarygodny i stanowiący wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie A. M. od decyzji organu rentowego z dnia 8 lipca 2016 r. znak: (...) jako zasadne, zasługuje na uwzględnienie i skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Jednocześnie podkreślić należy, iż stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne jest, że A. M. w dniu 12 kwietnia 2016 roku ukończył 60 lat oraz posiada 25 lat dni stażu pracy, zgodnie z decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 września 2016 r. zmieniającą decyzję z dnia 8 lipca 2016 r. znak: (...) w części dotyczącej udokumentowanego stażu pracy na dzień 1 stycznia 1999 r. Kwestię sporną niniejszego postępowania odwoławczego stanowiła okoliczność czy odwołujący spełnił przesłankę udokumentowania 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy podkreślił, że dla ustalenia uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy). Zgodnie natomiast z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy w

szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Przepis § 2 nie oznacza jednak, że osoba dochodząca praw wynikających z wykonywania pracy w szczególnych warunkach, okres tej pracy dowodzić może jedynie na podstawie dokumentacji z zakładu pracy. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 marca 1984 roku (III UZP 6/94) „okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy”.

W innej jeszcze uchwale z dnia 21 września 1984 r. (III UZP 48/84 LEX nr 14630) Sąd Najwyższy stwierdził, że w świetle § 2 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody. Innym środkiem dowodowym może być zatem dowód z innych dokumentów niż świadectwo pracy, czy też jak w niniejszej sprawie dowód z zeznań świadków M. T. oraz E. Z..

Spór na etapie postępowania administracyjnego powstał w wyniku nie przedłożenia przez odwołującego A. M. umowy z okresu, kiedy był uczniem w (...) Szkole Zawodowej dla Pracujących przy (...) Fabryce (...) w W., określającej zawód albo rodzaj pracy, w jakim młodociany będzie szkolony, czas trwania nauki zawodu, przyuczania do określonej pracy lub wstępnego stażu pracy oraz zasadniczych obowiązków młodocianego. Z tych właśnie względów organ rentowy nie zaliczył okresu od 1 września 1971 r. do 12 czerwca 1974 r. w (...) Fabryce (...) w W., który to okres następnie został wliczony w decyzji z dnia 6 września 2016 r. powodującej zaliczenie ubezpieczonemu co najmniej 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Natomiast w związku z nieprzedłożeniem przez ubezpieczonego A. M. świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze organ rentowy uznał za udowodniony staż w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 21 dni. Jednakże Sąd przyjął, że zeznania świadków M. T. oraz E. Z., a także dowód z przesłuchania odwołującego w charakterze strony jednoznacznie wskazują, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w okresie od 15 października 1993 r. do 31 stycznia 1995 r. w (...) Sp. z o.o. w W. wykonując pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Podkreślić należy również, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązują odstępstwa od ogólnych zasad dowodzenia podyktowane dążeniem do pełnego i wszechstronnego rozstrzygnięcia wszystkich kwestii spornych. W praktyce oznacza to, że w postępowaniu tym dopuszczalne jest wykazanie wszelkimi dowodami okoliczności, od których zależą uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, także wówczas, gdy z dokumentów wynika co innego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1995 roku, II URN 23/95).

Zdaniem Sądu Okręgowego ustalony stan faktycznego pozwala stwierdzić, że w okresie zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Sp. z o.o. w W. świadczył on pracę w warunkach szczególnych. Praca kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony została wymieniona w dziele VIII poz. Nr 2 pkt 2 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do Zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług nr 19 z 19 listopada 1986 r. w sprawie prac zaliczanych do pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. Urz: MHWiU nr 7 z 1986 r., poz. 11). Na podstawie ustalonego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy zważył, iż A. M. wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do jego obowiązków należało przewożenie materiału załadowanego na samochód ciężarowy marki S. na terenie całego kraju. Odwołujący w ciągu miesiąca pokonywał około 15 000 km, wykonując swoją pracę u powyższego pracodawcy wyłącznie na jednym stanowisku pracy, nie zmieniając w okresie zatrudnienia charakteru swojej pracy.

Reasumując sporną przesłankę zatrudnienia wnioskodawcy w (...)

Sp. z o.o. w W. Sąd ustalił, że odwołujący wykazał łącznie ponad 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych przypadający przed dniem 1 stycznia 1999 r. Organ rentowy rozpatrując wniosek odwołującego się o przyznanie wcześniejszej emerytury nie kwestionował spełnienia pozostałych ustawowych przesłanek wymaganych do uzyskania wcześniejszej emerytury, z uwagi na wydaną decyzję w dniu 6 września 2016 r. zmieniającą decyzję z dnia 8 lipca 2016 r. w części dotyczącej udokumentowanego, ogólnego stażu pracy na dzień 1 stycznia 1999 r.

Odnośnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie odwołującemu prawa do emerytury to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ze względu na fakt, iż ubezpieczony urodził się w dniu (...) a wniosek o wcześniejszą emeryturę złożył w dniu 22 czerwca 2016 r. Sąd przyznał ubezpieczonemu wcześniejsza emeryturę od dnia 22 czerwca 2016 r. gdyż tego dnia A. M. złożył wniosek o emeryturę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1983 r. orzekł jak w sentencji orzeczenia w punkcie 1 wyroku. Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U z 2009r., Nr 205, poz. 1585) w zw. z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd Okręgowy uznał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia, albowiem niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa do wcześniejszej emerytury przez ubezpieczonego zostały ustalone dopiero w postępowaniu przed Sądem, a sama odmowa przyznania świadczenia nie była również wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego przez organ rentowy. Opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Wskazać bowiem należy, że pomimo podjęcia przez organ rentowy- w ramach posiadanych kompetencji i nałożonych obowiązków - wszystkich niezbędnych czynności, organ ten nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych umożliwiających wydanie decyzji zgodnej z treścią wniosku ubezpieczonego. Organ rentowy wydał zatem zaskarżoną decyzję w oparciu o przeprowadzoną formalną weryfikację złożonych przez odwołującego dokumentów zatrudnienia. Organ rentowy nie miał przy tym możliwości przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego (np. z zeznań świadków, dokonania oceny wiarygodności zgromadzonych dowodów). Było to prawnie możliwe dopiero przed Sądem. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w punkcie 2. wyroku ustalił na podstawie wyżej wymienionych przepisów, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.